

Han forstærkede sine Skridt og søgte op til Sognevejen. Han vilde se at naa Præstegaarden inden Solnedgang for at kunne være Søren Røgter behjælpelig med Kvældsodringen.

## IV.

Han var ikke kommen langt, før han overraskedes ved Synet af et muntert Selskab, en femseks Personer af bægge Køn, der havde lejret sig omkring en hvid Dug paa en Græsmark et Stykke fra Vejen.

En Dame eller rettere en ganske ung Pige i halvlång, hvid Kjole med blaat Livbaand havde rejst sig op og var i Færd med at holde en Tale. I sin ene, opløftede Haand holdt hun et Vinglas, i den anden en graa Herrehat, som hun med højtidelige Buk førte til og fra sit Hoved, mens det øvrige Selskab — to andre Damer og et Par Herrer — leende tilklappede hende sit Bifald. I Græsset bagved Damerne laa en opslaaet, valmuerød Parasol med Skaftet opad; ved Siden af den ene af Herrerne stod en spiralformet Spaserestok stukket i Jorden med en lyseblaa Dame-